

El cotxe circulava pel carrer a velocitat variable, com la d'ella, la de la seva vida quan va decidir que pitjaria el fre quan volgués i acceleraria quan li vingués de gust.

La música sorgia suau de l'MP3 de sèrie que duia el cotxe, nou de feia un any. Se l'havia comprat amb motiu de la prejubilació que li havia ofert la seva empresa per donar pas a les noves generacions, li havien explicat. I havia fet cara de creure-s'ho, encara que fos sabut de tothom que s'acostumava a desvalorar la tasca de qualsevol treballador, per bé que treballés, a partir dels seixanta, sinó abans i tot. Li era igual, tenia molta feina a fer que ja havia començat feia uns anys, però el dia se li quedava curt per a tanta activitat. Va prémer el número 4 i *"El dia que me quieras"* va deixar anar la seva melodia. Això ja era tot un èxit perquè havien passat quasi vint-i-cinc anys des que havia foragitat el tango de la seva vida i, encara, quan per atzar algun acord se li esquitllava a través de l'oïda, el cor li canviava de ritme i de velocitat.

L'havia conegut al camp del Barça veient el seu equip estimat i celebrant un gol de Johan Cruyff, i potser això havia fet la trobada més entranyable. En aquella època les dones anaven poc al futbol, però ella havia heretat l'afició del seu pare i aquest, del seu avi. Tal vegada ell es va estranyar en veure i sentir una dona que amb tanta vehemència s'entusiasmava i s'emocionava amb les

jugades d'un equip que també era el seu. De seguida van congeniar i el futbol va passar a segon terme, deixant pas a la conversa i a les rialles d'ella pel acudits d'ell.

Era argentí, de Riu de la Plata, ja feia tres anys que vivia a Barcelona i el Barça a ell també li havia robat el cor. L'altra passió que l'inflamava era el tango i va trigar poc a contagiar-li la febre a ella també. En va tenir prou amb explicar-li els orígens *arrabalers* del tango, fora dels murs de la ciutat, que casualment coincidien amb els seus. L'*arrabal*, li explicava, era la musa inspiradora, el lloc de pertinença que no s'abandona, ni es traïx, ni s'oblida. Com ell. L'*arrabal* representava allò veritable i autèntic. L'*arrabal* era ell.

I per mostrar-li com n'era de seductora aquella música van viatjar junts pels clubs *tangueros* de la ciutat, era igual que fossin del raval o de l'eixample. D'una forma natural van passar de mers espectadors a actors protagonistes. Cadenes, molinets, girs, ganxos, vaivens,...ell creava el ball i ella es deixava portar. Tancava els ulls, escoltava la música i es rendia en aquells braços que la transportaven a *media luz* per un *caminito amigo*.

Per a ell no hi havia cap més dona. Per això quan ella va adonar-se que la resta de la seva vida havia desaparegut i va reclamar quelcom més que tango, ell va apel·lar a l'efecte destructor del temps sobre l'amor, les relacions i la vida mateixa. També al desengany amorós que sempre pateixen els homes quan les dones s'acaben cansant d'ells. Van tancar la nit al carrer fent passos al ritme de "*Vol/ver*" i al llit, amb notes inspirades de desig sexual i tristesa.

Un dia al dematí, quan ja la mancança l'ofegava, va fer la maleta i va desfer tots els seus passos: cadenes invertides, girs amb ensopegada, molinets trencats...Molt a prop d'allí, un jove Pep Guardiola s'entrenava amb el Barça B. Va cercar una altra música que la portés, l'enlairés i l'arrossegues, això ja no podria evitar buscar-ho, però a la vegada no li privés de ballar altres ritmes que la vida feia sonar.

Li va costar desacostumar-se a ell, al tango, als passos. El temps, en el seu cas, no havia destruït res, sinó al contrari. Havia construït una malla perfecta al seu voltant, sense nusos ni intersticis, sense possibilitats d'escapolir-se, una malla dolça i acariciadora que l'empresonava discretament i tenaç.

Durant vint anys transità amb passos vacil·lants per un camí recte sense dreceres ni marrades, on només li calia avançar. Mai no es tornà a enamorar. Ni a ballar. Tampoc no va tornar al futbol. Li feia por cercar la passió en un altre home i no trobar-la. Buscar, sense voler, un ritme amorós i no conèixer-ne els passos. Però el que més l'atemoria era sentir-se atrapada altre cop en aquell vuit que sempre tornava sobre si mateix.

Fa quatre anys va tornar al Camp Nou i un altre argentí la va enamorar. L'albirava de lluny des de les grades, però li distingia clarament els passos de tango amb les seves botes de colors llampants. Nascut a Rosario, menut i senzill semblava tenir només un amor a qui feia ballar entre els seus peus amb tanta passió i la mateixa precisió amb què havia ballat ella. I va saber que havia

arribat l'hora de perdonar i de perdonar-se, que el tango no era l'enemic, sinó un ritme més en la seva vida.

Alliberada de la servitud que l'havia empresonat durant la meitat de la vida, decidí que era temps de rescabalar-se i de recuperar el temps perdut. Viatjà per tot el món, s'enamorà, escalà cims difícils, va trencar amb aquell amor, es llençà en paracaigudes, s'enamorà de l'instructor, va fer tallers de teatre, també de cuina, va comprovar que el món és dels que s'arrisquen, va fer voluntariat, va enamorar-se de la parella lingüística perquè l'instructor del paracaigudes moltes vegades vivia als núvols i ella no. Va... viure! No obstant, tot el que la feia sentir lliure i feliç no l'acabava d'encoratjar a fer l'activitat tan inofensiva que encara tenia pendent.

Va aparcar el cotxe. El tango s'havia esgotat i ella ni ho havia advertit. Es mirà el rètol i va caminar en direcció a la porta. La va trobar entreoberta i, tímidament va avançar el cap. A dins, una parella de mitja edat ballava una samba. Hi tenien molta gràcia. La va sorprendre la veu agradable, quasi musical de la recepcionista.

- Hola, bona tarda, digui'm.
- Jo... volia aprendre a ballar.
- Ah molt bé! Que ha ballat mai?
- No, mai- i féu un somriure entremaliat.

La recepcionista no va acabar d'entendre perquè a aquella nova alumna ja gran li brillaven tant els ulls.